

Lumini și umbre în nimicirile planetare

Joi, 2 noiembrie 2006

Gili Cârstea

Deși subiectul despre ieșirea din Egipt este vast și va fi tratat cu o altă ocazie, doresc să răspund astăzi cititorului care și-a arătat nedumerirea în legătură cu episodul trecerii Mării Roșii.

Este adevărat, noi susținem că măhrama lui Moise peste Scriptură a trebuit să acopere 100% slava lui Dumnezeu de ochii copiilor Săi neobișnuiți cu lumina cerească.

Dar noi nu susținem nicidecum că Satana este autorul direct al tuturor calamităților. Au existat momente când distrugerea a fost declanșată de consecința firească a unui mod de acțiune. El a știut bine că va veni o zi a socotelilor finale, și a avut grijă să scoată castanele cu mâna altora cât a fost posibil. Sper că ai citit articolul despre potop. Nu Satana a declanșat potopul. Sigur, el era interesat să-L pună pe Dumnezeu în situații fără ieșire, sperând să-L poată surprinde acționând în afara legii. El a condus din umbră toate acțiunile acelei generații, și tot el a inspirat lumea științifică să ignore avertizarea lui Noe că va urma un dezastru global. Dar Satana nu se aștepta nici el la o asemenea prăpădenie, și era îngrozit de moarte.

Dar acum doar câteva idei în legătură cu trecerea Mării Roșii.

1. Da, Dumnezeu a provocat despărțirea apelor. Cu un scop precis, salvator și binevoitor: Ca poporul Său să treacă în pustia Sinaiului. Nu a despărțit marea cu scopul criminal de a-i omorî pe egipteni. Chiar și fără prezența egiptenilor acolo, El tot despărțea marea ca ei să meargă la destinație.

2. Nu era nevoie de Satana să „închidă” la loc apele. Ele s-au închis de la sine când scopul pentru care au fost deschise a încetat să mai existe. Odată Israel ajuns pe malul celălalt, ce rost mai avea ca ele să rămână despărțite?

3. Faraon nu avea ce căuta acolo, și acesta este punctul central al discuției. Este o nebunie să pășești într-un fenomen necunoscut, nefiresc și înfricoșător cum era acela. Mai văzuse el vreodată marea despăcată? Cum poți fi atât de nătâng să intri pe un coridor între valurile mării, fără să știi ce le

ține despărțite, fără să ai siguranța că vor rămâne despărțite cât ești tu acolo? Agravant, el tocmai avusese o experiență extrem de dureroasă în jocul de-a necredința. Dacă nu ar fi știut nimic despre toate cele ce tocmai se întâmplaseră, atunci Dumnezeu găsea o cale spre a-i împiedica să pășească acolo – căci și ei erau copiii Săi. Dar Faraon nu a pășit pe coridorul morții „din neștiință.” Avem aici dovada despre unde duce respingerea harului și luminii „în slava ei crescândă.” Dumnezeu a ales să-l lumineze pas cu pas, ca să-l poată salva. Dar el a refuzat fiecare nouă rază de lumină. Acum se repede orbește într-o zonă interzisă pentru păcătoși împietriți. Valurile ca un zid strigau asurzitor: „Stați departe! Pericol de moarte!” Dar el ordonă atacul fără să clipească.

De ce nu a chemat pe ghicitori să-i explice noua minune? Ce a pățit marea peste noapte de s-a despărțit și stă așa încremenită? De ce nu se consultă cu generalii lui experimentați în strategie și logistică? El nu face nimic din toate acestea. Se repede în culoarul misterios ca și când era vorba despre o banală șosea imperială.

Eu locuiesc pe malul Dunării. Crezi că m-aș aventura să trec la bulgari dacă aș vedea într-o zi că există un culoar uscat prin mijlocul Dunării, iar valurile se grămădesc mereu unul peste altul fără să năvălească în culoarul fermecat? Ce să caut acolo fără să știu ce a provocat fenomenul, pentru care motiv și cât va dura? Ah, cu Moise nu a fost așa. El a primit ordin să provoace culoarul, i s-a poruncit să intre acolo, și au fost siguri că el se va menține până traversează ei în siguranță. Era vorba de cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu.

Dar lui Faraon cine i-a dat asemenea asigurări? De ce zeii lui nu l-au avertizat că este pericol mortal să intre acolo? De unde se vede că nici Baal nu poate lucra cu oameni cu inima împietrită. Acum, Satana nu a fost interesat să-i împiedice să intre acolo. El știa ce urmează, și și-a jucat cartea formidabil. I-a lăsat să meargă la moarte, știind bine că blamul pentru moartea lor va cădea pe spatele lui Dumnezeu. Satana nu are milă de oamenii lui. Dacă moartea lor slujește la ponegrirea lui Dumnezeu, fain.

Știi descrierea lui Satana din Isaia: „Tu nu ești unit cu ei nici în mormânt, căci ți-ai nimicit țara, și ți-ai prăpădit poporul.” Satana și-a prăpădit poporul ori de câte ori a prins momentul să ponegrească numele lui Dumnezeu. Așa a fost și aici.

Faraon, orbit de furie, rămas fără discernământ divin, pur și simplu s-a sinucis, deoarece nu avea ce să caute într-un astfel de fenomen ciudat. Evenimentul este o copie fidelă a distrugerii finale.

Despre celelalte cazuri, poate cu o ocazie viitoare.

Mi-a plăcut expresia ta cu „atacuri de gherilă conform lozincii ,Atacă și ascunde-te, ” dar se pare că metoda diavolului a fost și mai rafinată, folosită astăzi pe scară largă în terorismul internațional (sau mă rog, tot ce se prezintă sub această deviză): „Atacă și lasă impresia că altul a făcut-o.”

Îl vezi pe Satana capabil să procedeze așa? Cu siguranță. Acum, Îl vezi pe Dumnezeu capabil să procedeze așa? Eu spun: Imposibil! Este aceasta o falsă siguranță, și ar trebui să fim precauți în a ne exprima credința cu toată convingerea de care suntem capabili?

Sigur că este greu, uneori imposibil, să spunem exact ce s-a întâmplat într-o anumită situație criminală din trecut. Motivul principal este lipsa detaliilor. Aici putem avea rețineri, deoarece ne scapă anumite elemente. Fermitatea noastră nu se reflectă în modul cum s-au desfășurat evenimentele, ci asupra făptașului, care nu poate fi nicidecum Dumnezeu.

Cei care cunosc acest frumos caracter nu au nevoie de dovezi spre a înțelege că Dumnezeu este un rob al neprihănirii. Ei știu bine că Dumnezeu nu Se schimbă, în El nu este „umbră de mutare” și de aceea nu poate fi pus în situații de urgență și determinat să apeleze la căile nelegiurii spre a rezolva situația în favoarea Sa. Noi, oamenii, mai apelăm câteodată la principiul convenabil „jos credința cinci minute,” dar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu știu sigur, 100%, că El nu a zis, nu zice și nu va zice niciodată “jos legea cinci minute.” Legea este o transcriere a caracterului Său.

Pentru cei care nu-L cunosc, Dumnezeu oferă libertatea dubiului și a confirmării pe baza dovezilor. El Se supune principiului “După roadele lor îi veți cunoaște.” Prin manipulări și amăgire fenomenală, diavolul își ascunde “roadele,” și se împăunează cu atributele frumoase ale lui Dumnezeu. El se prezintă ca marele binefăcător al rasei umane, iar pe Dumnezeu Îl prezintă ca fiind un tiran care folosește tsunami, cutremure sau katrine spre a-i forța pe oameni să treacă de partea Sa.

Noi am fost chemați să stricăm lucrările diavolului, expunând uneltirile la nivel înalt prin care manipulează el masele. Când aceste vaste operațiuni secrete vor fi expuse, oamenii vor înțelege repede cine “făcea să se cutremure pământul și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război” (Isa 14:16).

Tragedia noastră este că, neînțelegând acum cine este personajul criminal, nu putem ajuta omenirea, care este astfel pusă în primejdia mortală de a înțelege cu uimire aceste lucruri abia când va fi prea târziu. Bâlbâiala bisericii cu privire la acest subiect vital ține omenirea blocată la frontiera dintre lumini și umbre, în timp ce diavolul măcelărește cu desăvârșită cruzime pe scumpii copii ai lui Dumnezeu.